

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1914-1917 : L
84:1 - 46**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

~~2394~~
Käraste.

Ja du skölet för att jag tygat om teatern har varit att jag ingenting vetat och ingenting avhört. Jag hade gjort upp med regissören i väras, att jag skulle få övervara de tre sista repetitionerna och jag trodde, att detta skulle gå bra, fastän man har bytt om regissör. Jag har emellertid nu fått telegram idag, tisdag, av denna lydelse. "Premier på Fredag, Vällkomna!" underskrift "Tor Heltberg." Det är alltså inte meningen, att jag skall vara med om någon repetition och så gott är väl det. Jag hade kanske kunna bragt förvisning. Jag ser nog, när de spela illa, men jag skulle inte kunna säga varifelot beständigt ägarblikkigen och hur det skall rättas. I detta ägarblikk vet jag inte hur jag skall göra. Att fara upp, när jag ingen nytta kan göra tycker jag är onödigt. Men premiäraftonen kan jag väl ändå inte vika mig på teatern. Kanske jag visar någon av de närmaste dagarna. Jag har gjort upp med Gerda, att hon skall resa hit, och jag måste till Stockholm, men jag tänker inte alls resa. Passer du dit, ifall jag får? Du behöver inte gå på teatern om du är för borta för dylikt, men det vore nog gott att vänta.

Det är någonting alltså, då man håller på att sluta en bok, så man måste öppnas all sin kraft för att få klart det man har velat säga, för att få fram det allmänmänskliga, symboliska, som ligger dolt under den utvalda bilderna och skulle upphöja dem, då kommer det alltså någonting som vill kasta ut tanke om alla håll. Och när jag tänker på detta och hur väl jag behöver ett par veckors oafbrutet arbete, så tror jag, att jag väntar från resan och stannar hemma.

Det kan mig händer, att du får min bok snart nog. Det gjorde mig glad, när du nu frågade efter den och ville ha den. Jag har just undrat om du skulle vara intresserad sig för den. Det är ju bara den delen, som är renskriven, men du kan få förtäta.

Handlingen förutgår här i Entenmet med alla de gamla figurerna här som liqverdaner. Ja broderparansen är nog verklig som också, en stockars gulbe som söjde sig galen av längtan efter sin dotter. Det är en Rung lever historia på sin sätt. Den är mycket intressant skrivaren för att inte de talande enkla ena språk skall stå till ^{mot mitt}. Jag ville ha icke något av det rörande och nära, som fanns hos den stockars gulben. Jag vet inte om jag lyckas, jag är juett på den punkten, då man ingenting vet.

I förra veckan hände något så märkvärdigt. Ellen Palsan blev häftigt sjuk; ett ädelbröst på bröstet övergick till inflammation, och hon måste genast opereras. Doktorerna säga, att hon om ett par dagar eller timmar hotades av död genom blodpropp. Men skall hon vara på bättningsvägen, hon ligger på Sabbatsberg och är bra om 14 dagar. Man räddar sig allt intet höger, då en människa, som man i årtal har prövat och agillat står så nära dödens port. Galla händelser var det ju klart, att det gick som det gick. Ingenting blir bättre genom ett någen dö. Det har jag alltid sagt.

Jag gämnar dina brev under Krigstiden. Kanke att du själv eller jag får nytta av dem i framtiden. De är äro gamla märkliga. Jag har aldrig sett dig så bösom för, men du skall se, att Belgien får sin frihet åter, och Slugs skriver mig snart ett jiblande brev. — Det var synd mot Enten, som skulle plåga dig så onödigtvis. Jag tror nog, att det är engelsmannen, som har förarsakat anslaget, inte genom sin lilla orke, men genom sina stora härförare. Men jag är rädd för att det blir än mer att söja över både för dig och oss alla om Tyakarna defix, skagna. Fret är det enda man kan önska — både för oss och alla de andra.

Det har Remmit litet regn i natt. Det är ändå ett gott att anteckna —
 Du försöker nog att tycka om min lilla baks. då den kommer, inte rätt.
 Din Sanna